

Με αφορμή την καινούργια χρονιά να μη χωριστούμε από το Θεό

/ [Γνώμες](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Βρισκόμαστε στίς πρώτες ἡμέρες τῆς νέας χρονιάς. Ἀλλά ἀλήθεια, πώς θέλουμε νά ζήσουμε μακριά ἀπό τό Θεό; Πώς μᾶς περνᾷ αὐτό ἀπό τόν νοῦ μας; Πές μου, πώς θέλουμε νά χωριστοῦμε ἀπό τό Θεό; Πώς θέλουμε νά ζήσουμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ; Τί εἶναι αὐτό; Εἶναι ἀληθές ὅτι διερχόμεθα μία περίοδο σύγχυσης, χρονική περίοδο ἀναζητήσεων, ἀλλά καί πολλῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων. Ἐποχή ἀγνωστικισμοῦ καί ἀρνήσεως. Ἕνας στεῖρος νεο-ὀρθολογισμός βασανίζει τό εἶναι μας. Τό τριμερές τῆς ψυχῆς μας ταρασσεται. Μέ τό λογικό δέν διακρίνουμε τό καλό ἀπό τό κακό. Μέ τό ἐπιθυμητικό δουλεύουμε στή φιληδονία καί μέ τό θυμικό ὑπηρετοῦμε τόν φθόνο. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ ἁμαρτία καθίσταται στή ζωή μας ἐσχάτη ἀφροσύνη καί κυριαρχεῖ μέσα μας ἀλλά καί σ' ὅλους τούς κοινωνικούς τομεῖς.

Ἀπό τήν ἄλλη, φαίνεται νά ἐναποθέτουμε ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη στήν τεχνολογία καί ἡ διαλεκτική μας θητεύει μοναχά μέ ἀξίες γήϊνες, πρόσκαιρες,

φευγαλέες. Καταντήσαμε έτσι μιά κοινωνία που ζει μέ χάπια. Χάπια για τόν ύπνο, τήν ήρεμία, τήν ρύθμισι τῶν γεννήσεων, ἀκόμη καί για τό χαμόγελο, τό χιοῦμορ, τήν εὐτυχία στή ζωή.

Ἀλλά έτσι πορευόμαστε σέ μιά θάλασσα ἀσεβείας, ἀθεϊστικῆς μανίας, συστηματικῆς προσπάθειας ἀπομάκρυνσης τοῦ θεϊκοῦ παράγοντα ἀπό τή ζωή μας. «Φύγε Θεέ, δέν σέ θέλω». «Ἐμποδίζεις στόν ἰδιωτικό καί δημόσιο βίο μου, τήν ἀπληστία μου, τήν νομοθεσία μου, τόν ἀμοραλισμό μου. «Δέν θέλω ἀνοικτούς οὐρανούς». «Κανένas λόγος για Σένα».

Κατά συνέπειαν, φθάνουμε νά ἰσχύει τό βιβλικόν χωρίον για τόν σύγχρονο ἄνθρωπο: «Ἐφαγεν καί ἐνεπλήσθη καί ἀπελάκτισεν, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνηθη, ἐπλατύνηθη καί ἐγκατέλιπε τόν Θεόν, τόν ποιήσαντα αὐτόν καί ἀπέστη ἀπό Θεοῦ Σωτῆρος αὐτοῦ» (Δευτερ. λβ',15).

Αὐτό τό γεγονός ἀποκαλεῖται ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρος μας. Ὅποία τραγική πραγματικότητα. Ὁ Θεός φεύγει πρῶτα ἀπό τή σκέψη μας, μετὰ ἀπό τήν καρδιά μας καί στή συνέχεια ἀπό τήν βιοτή μας. Μιά ζωή χωρίς Θεό. Προσκύνηση μονάχα στά σύγχρονα εἰδωλα, τούς κατασκευασμένους νέους θεούς. Καί βέβαια «οὐδέν πτωχότερον διανοίας ἐκτός τοῦ ἀληθινοῦ καί ζῶντος Θεοῦ, φιλοσοφούσης τά τοῦ Θεοῦ».

*

Ὡστόσο, ὁ κόσμος χωρίς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ὁμορφιά. Μόνο δάκρυα πίκρας, θλίψης καί ἀπογοήτευσης. Δίχα Θεοῦ, nur trānen. Χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε συντελεῖται μιά αὐτοπαράδοση στόν μισόκαλο καί ἀνθρωποκτόνο. Ὑπέροχα ἔχει λεχθεῖ ὅτι: «Ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά εὖρη ἀνάπαυσιν καί εὐτυχίαν, εἰμή μόνον ἐν τῷ Θεῷ». Πλήν ὅμως ὑπάρχουν καί τά ἄλλα δάκρυα. Τά γαλήνια δάκρυα, ἐκεῖνα τά δάκρυα τῆς μετάνοιας. Αὐτά τά δάκρυα, τά γαλήνια καί τῆς μετάνοιας τά δάκτυλα τῶν Σεραφεῖμ καί τῶν Χερουβεῖμ, τά παίρνουν μαζί τους καί τά ἀνεβάζουν στόν οὐρανό. Μά, κι' ἂν στῆς γῆς τό χῶμα ἔπεφταν, ἤθελαν φυτρώσει πολλά, γεμᾶτα εὐωδία, ἄνθη. Ἀλλά ἡ Γραφή μᾶς διαβεβαιώνει «χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ» (Λουκ. ιε',7). Μονάχα σέ κοινωνία μέ τό Θεό ἡ ψυχή μας φλέγεται ἀφλέκτως ἀπό θεία καί ἄρρητη καί ἀνερμήνευτη ἀγαλλίαση. Τότε ὁ σαρκωθείς Λόγος, ὁ Χριστός, διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας Του «ἀεὶ ποιεῖται», δηλαδή εἶναι συνεχῶς παρών. Μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς ἀγιάζει, μᾶς εὐλογεῖ, μᾶς χαριτώνει, μᾶς θεώνει. Γι' αὐτό καί Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς νέας ἀνθρωπότητος, ἡ «καινή κτίσις» καί ἡ προοπτική τῆς αἰωνιότητος. Τότε τόν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ, Υἱόν καί Λόγον Ἰησοῦν Χριστόν τόν κοιτάζω καί μέ κοιτάζει, τοῦ μιλάω καί μοῦ μιλάει, τόν ρωτάω καί μοῦ ἀποκρίνεται, εἶναι μιά πλησμονή

μακαριότητος. Ἄλλωστε ὁ Θεός μᾶς ἔδωκε σῶμα ὑπέρτερον τῶν ζώων πάντων. Μᾶς ἔδωκε ψυχὴ ζῶσα «κατ' εἰκόνα» του ἐστολισμένη. Ὑπάρχει ἡ θεία σφραγίδα στὸν καθένα μας, ὁ κρίκος ποὺ συνδέει ἄρρηκτα Θεό καὶ ἄνθρωπο. Γι' αὐτό πάντοτε ὁ ἄνθρωπος «ἐκζητεῖ τόν Θεό καί αἶρει τήν ψυχὴ του πρὸς τὰ ἄνω». Ἔχει ἔκτυπη τήν δυναμικὴ τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν» καὶ ἀπώτερος σκοπὸς του, πάντοτε παραμένει τό «ὁρᾶν τόν Θεόν».

Λοιπόν, ἱστάμεθα μέν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ εἴμαστε πλασμένοι νά ἐνατενίζουμε τήν πύλη τοῦ αἰωνίου, τῆς ἀθανασίας, τῆς ζωῆς μέ τό Θεό. Δέν ἐπιτρέπεται τοῦτο νά τό λησμονήσουμε οὔτε νά τό ἀπεμπολήσουμε. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ξηρά βιολογική μονάδα καί δέν μπορεῖ νά παραμένει μέ ἀλλοιωμένη τήν ωραιότητα τοῦ προσώπου του. Εἶναι ἀνάγκη καί τούτῃ τήν χρονιά νά ἐντείνουμε τήν προσπάθειά μας πρὸς τήν οἰκείωσιν τῆς ἐν Χριστῷ βιοτῆς καί οὐδόλως νά χωριστοῦμε ἀπό τήν «Θεοῦ δύναμη καί Θεοῦ σοφία» ὅ,τι κι' ἂν συμβεῖ.

Γι' αὐτό, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, στήν ἀνατολή τῆς νέας χρονιάς ἀξίζει νά ποῦμε τήν ἱκεσία: «Κύριε, ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου πορεύσομαι καί τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσομαι ὅλην τήν ἡμέραν».